Que in deo ad aliq̄d dicunt̄: nō ſm̄ ſubam
dici: nec tn̄ eſſe accidētia: ſed relatiua incom=
mutabilia. Ca. V

In deo aūt nihil quidē ſm̄ accidēs di
i cit̄: qꝛ nihil in eo mutabile ē: nec tn̄
omne qđ đꝛ: ſm̄ ſubam đꝛ. Dicit̄ eñ
ad aliq̄d: ſicut pr̄ ad filiū: ⁊ filius ad prēm: qđ
nō ē accidēs: qꝛ ⁊ ille ſꝑ pr̄: ⁊ ille ſempꝑ filiꝰ: et
nō ita ſempꝑ q̄ſi ex q̄ natꝰ ē filiꝰ: vt ex eo ꝙ nun
q̄ꝫ deſinat eē filius: pr̄ nō deſinat eē pr̄. ſed ex
eo ꝙ ſempꝑ natus ē filiꝰ: nec cepit vnq̄ꝫ eſſe fi=
lius. Qđ ſi aliq̄ñ eē cepiſſet: aut aliq̄ñ eē deſi=
neret filiꝰ ſm̄ accidēs diceret̄. Si vō qđ đꝛ pr̄
ad ſeipm̄ diceret̄: nō ad filiū: ⁊ qđ dicit̄ filius
ad ſeipm̄ diceretur nō ad prēm ſm̄ ſubam di=
ceretur ⁊ ille pr̄. ⁊ ille filiꝰ. Sꝫ qꝛ ⁊ pr̄ non dici
tur pr̄ niſi ex eo ꝙ ē ei filiꝰ: ⁊ filiꝰ non dicit̄ niſi
ex eo ꝙ habet prēm: nō ſm̄ ſubam hec dicun
tur: qꝛ nō q̄ſq̄ꝫ eoꝝ ad ſeipm̄ ſꝫ ad inuicē atq̄ꝫ
ad alterutꝝ iſta dicūtur: neq̄ꝫ ſm̄ accidēs: q̄a
⁊ qđ dicit̄ pr̄ ⁊ qđ dicit̄ filius: eternū atq̄ꝫ incō
mutabile ē eis. q̄obrem q̄uis diuerſuꝫ ſit pa
trē eſſe ⁊ filiū eſſe: nō eſt tn̄ diuerſa ſuba: qꝛ h̄
nō ſm̄ ſubam dicūtur: ſꝫ ſm̄ relatiuū: qđ tn̄ re
latiuū nō ē accidēs: qꝛ nō eſt mutabile.

An ingenitꝰ quod pr̄ dicitur: poſſit inter
illa accipi que ad ſeipm̄ ⁊ ſubſtantialiter dicū
tur. Capl̄m. VI

Si aūt huic ſic putāt reſiſtendū eē ſer
f moni: ꝙ pr̄ quidē ad filiū dicitur: ⁊ fi
liꝰ ad prēm: ingenitꝰ tn̄ ⁊ genitꝰ ad
ſeipſos dicūtur: nō ad alterutꝝ. Nō eñ hoc ē
dicere ingenitū quod ē prēm dicere: qꝛ etſi fi
liū nō genuiſſet: nihil ꝓhiberet eū dicere in=
genitū: ⁊ ſi gignat quiſq̄ꝫ filiū. non ex eo q̄ſq̄ꝫ
ingenitꝰ eſt: qꝛ geniti hoīes ex alijs hominibꝰ
gignūt ⁊ ipi alios. Inquiūt ḡ: pr̄ ad filiū dici=
tur: ⁊ filius ad prēm. ingenitus aūt ad ſeipm̄
et genitus ad ſeipm̄ đꝛ. Et ideo ſi q̄cquid ad
ſeipm̄ dicit̄ ſm̄ ſubam đꝛ. Diuerſum ē aūt in=
genitū eſſe ⁊ genitū eſſe: diuerſa igit̄ ſuba ē.
Hoc ſi dicūt nō intelligūt de ingenito quideꝫ
aliquid ſe dicere quod diligentiꝰ ꝑtractāduꝫ
ſit: qꝛ nec ideo q̄ſq̄ꝫ pr̄: qꝛ īgenitꝰ. nec ingeni
tus ideo qꝛ pr̄. ⁊ ꝓpterea nō ad aliq̄d: ſꝫ ad ſe
dici putat̄ ingenitꝰ. Genitū vō mira cecitate
nō aduertūt dici nō poſſe: niſi ad aliq̄d. Ideo
quippe filius qꝛ genitꝰ: ⁊ qꝛ filiꝰ vtiq̄ꝫ genitꝰ.
Sicut aūt filius ad prēm: ſic genitꝰ ad geni=
torē refertur: ⁊ ſicut pr̄ ad filium. ita genitoꝛ
ad genitū. Ideoq̄ꝫ alia notio ē qua intelligit̄
genitoꝛ: alia qua ingenitꝰ. Nam q̄uis de prē
deo vtrūq̄ꝫ dicatur: illud tn̄ ad genitū. i. ad fi
liū đꝛ: qđ nec illi negāt. hoc aūt qđ ingenitus
dicitur: ad ſeipm̄ dici ꝓhibent. Dicūt ḡ. Si ali
quid ad ſeipm̄ đꝛ pr̄: quod ad ſeipm̄ dici non
pōt filius: et q̄cquid ad ſeipm̄ đꝛ ſm̄ ſubaꝫ di=
citur: ⁊ ad ſeipm̄ đꝛ ingenitꝰ: quod dici nō pt̄
filius: ergo ſm̄ ſubam đꝛ ingenitus. Quod fi
lius qꝛ dici nō pōt: nō ē eiuſdē ſubſtātie. Cui
verſutie rūdet̄ ita: vt ipi cogantur dicere ſm̄
q̄d ſit equalis pr̄i filiꝰ: vtrū ſm̄ id quod ad ſe
dicit̄: an ſm̄ id quod ad prēm đꝛ. Non eñ ſm̄
id quod ad prēm đꝛ. qm̄ ad prēm filius dicit̄.
ille aūt non filius ſed pr̄ eſt: qꝛ nō ſic ad ſe di=
cūtur pr̄ ⁊ filius: quō amici aut vicini. Rela=
tiue q̄ppe amicꝰ dicitur ad amicū. Et ſi equa=
liter ſe diligunt eadē in vtroq̄ꝫ amicitia ē. Et
relatiue vicinus đꝛ ad vicinū: ⁊ qꝛ equaliter
ſibi vicini ſunt. quantū eñ iſte illi: tantū ⁊ il=
le huic vicinat̄: eadē ī vtroq̄ꝫ vicinitas. Quia
vero filius nō ad filiū relatiue đꝛ: ſꝫ ad prēm:
non ſm̄ hoc ꝙ ad prēm đꝛ: equalis eſt filiꝰ pa
tri: reſtat vt ſm̄ id equalis ſit quod ad ſe dici
tur. Quicq̄d autē ad ſe đꝛ ſm̄ ſubam đꝛ. Re=
ſtat ergo vt ſm̄ ſubam ſit equalis. Eadem ē
igit̄ vtriuſq̄ꝫ ſubſtātia. Cū vero ingenitꝰ dici
tur pater: nō q̄d ſit: ſꝫ q̄d nō ſit đꝛ. Cū aūt rela
tiuū negatur: nō ſm̄ ſubam negat̄: qꝛ ipm̄ re
latiuū nō ſm̄ ſubſtantiā dicitur.

Quid in q̄buſq̄ꝫ locutionibꝰ valeat nega
tiua particula qua aliquid non q̄d ſit: ſꝫ quid
non ſit oſtenditur. Ca. VII

Hoc exemplis planū faciendū ē. Ac
b ꝑmū videndū ē hoc ſignificari cū di=
citur genitꝰ: quod ſignificat̄ cū đꝛ fi=
lius. Ideo eñ filiꝰ: qꝛ genitꝰ: ⁊ qꝛ filius: vtiq̄ꝫ
genitꝰ. Quod ergo đꝛ ingenitus: hoc oſten=
ditur ꝙ nō filius: ſed genitꝰ ⁊ ingenitꝰ cōmo
de dicūtur. filius aūt latine dicitur: ſed infiliꝰ
vt dicat̄ nō admittit loquēdi cōſuetudo. Ni=
hil tn̄ intellectui demit̄ ſi dicatur nō filiꝰ: quē
admodū etiā ſi dicatur nō genitus ꝓ eo qđ di
citur ingenitꝰ nihil aliud đꝛ. Sic eñ ⁊ vicinꝰ
et amicus relatiue dicūtur: nec tn̄ pōt inuici
nus dici: quō dicitur inimicꝰ. Q̄obrem nō ē
in rebus conſiderandū quid vel ſinat vel nō
ſinat dici vſus ſermonis nr̄i: ſed quis reꝝ ipa
rū intellectꝰ eluceat. Nō ergo iā dicamus in
genitū: q̄uis dici latine poſſit: ſꝫ ꝓ eo dicamꝰ
nō genitū qđ tantū valet. Non ergo aliđ di=
cimus q̄ nō filiū. Negatiua porro iſta ꝑticu=
la nō id efficit vt qđ ſine illa relatiua dicit̄ ea=
dem p̄poſita ſubſtantialiter dicat̄: ſꝫ id tn̄ ne
gatur: quod ſine illa aiebatur: ſicut in ceterꝭ
p̄dicamētis: velut cū dicimꝰ: hō eſt: ſubſtan=
tiā deſignamus. Qui ergo dicit nō homo ē:
nō aliud genus p̄dicamenti enūciat: ſꝫ tantū